

Vanuit de gemeente Amsterdam onderschrijven we het uitgangspunt dat aanbieders (en daarmee jeugdigen) geen hinder mogen ondervinden, als er onduidelijkheid/ geen overeenstemming is over welke gemeente verantwoordelijk is. Ook onderschrijft Amsterdam dat betalingen bij geschil over verantwoordelijkheid tussen gemeenten worden verrekend en niet met de aanbieder.

Wel willen we een aantal punten meegeven ter overweging, waardoor volgens ons deze ministeriele regeling in de praktijk beter uitvoerbaar zal zijn.

1. Als de ontvangende gemeente naar de verkeerde gemeente verwijst, is de "verkeerde" gemeente blijkens artikel 8.2.1 lid 2 gehouden om te betalen (waarbij overigens de aanbieder geen bericht kan sturen als hij nog geen contract heeft met deze "verkeerde" gemeente). En aldus ontstaat de route dat een aanbieder geen toewijzing kan/zal krijgen omdat hij niet gecontracteerd is bij de andere gemeente. Dan ontstaat de onwenselijke en tegenstrijdige situatie dat vanuit de inkoopvoorwaarden de aanbieder geen toewijzing kan krijgen, waarbij deze MR de gemeente verplicht wel alvast te gaan betalen. De regeling gaat ons inziens daaraan voorbij.
2. Ook de verwijzers spelen een rol bij deze MR. Gemeenten hebben afspraken met verwijzers hoe te verwijzen naar ingekochte aanbieders en wat te doen bij niet-ingevoerd aanbod. Discussie over het niet toekennen van een toewijzing door de eerst ontvangende gemeente (en door de MR ook met de "tweede" gemeente) ontstaat nu ook al geregeld doordat deze verwijzingsroute niet is gevolgd. Op grond hiervan verwachten we dat nog steeds gemeenten de toewijzing niet kunnen/zullen afgeven in deze situaties. Dat zal dan kunnen gelden voor zowel de eerste als de tweede gemeente.
3. In het verlengde van 1 en 2 is het onwenselijk, dat bij een foute beoordeling door de ontvangende gemeente de gemeente, waarnaar wordt doorverwezen, geacht wordt de aanbieder te betalen.
4. Met deze regeling ontstaat samenloop met het bepaalde in het standaard administratieprotocol. Het college draagt ten aanzien van de financieringswijzen en administratieve processen en de wijze van gegevensuitwisseling, bedoeld in artikel 2.15, eerste lid, onderdelen a en b, van de wet zorg voor de toepassing van de iJw. Dat impliceert dat ook informatieverzoeken via het iJw-berichtenverkeer lopen. In het standaard administratieprotocol 3.0.1 staat dat de gemeente binnen 3 werkdagen een retourbericht naar aanbieder stuurt als reactie op het verzoek om toewijzing. De doorlooptijd van deze eerste beoordeling mag maximaal 5 werkdagen vergen.
5. BRP-informatie is niet altijd correct. Als er bijvoorbeeld een adresonderzoek nodig is, is de termijn van 14 dagen niet realistisch. Ruime overschrijding van die termijn ligt gezien de zorgvuldigheidseisen bij het adresonderzoek in de lijn der verwachtingen. In dit geval zal de aanbieder gedurende die periode niet kunnen factureren. Bovendien blijkt uit artikel 2.19, vierde lid en artikel 2.20 derde lid wet BRP dat een inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is. Wat betekent dit voor het vaststellen van de op grond van de Jeugdwet financieel verantwoordelijke gemeente?
6. In de toelichting staat dat bij termijnoverschrijding de gebruikelijke voorschriften van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gelden. Dit betekent dat wanneer de gemeente de gevraagde informatie niet binnen 14 dagen kan verstrekken, de gemeente de aanbieder die

het informatieverzoek heeft ingediend hierover informeert en daarbij een zo kort mogelijke termijn noemt waarbinnen de informatie wel kan worden verstrekt. Wanneer deze termijn is verstreken, kan de aanbieder de betreffende gemeente op grond van de Awb schriftelijk in gebreke stellen. Het bestuursrecht en het civiel recht lijken hier door elkaar te lopen.